

Η συγγραφέας Ρένα Ρώσου - Ζαΐρη, μιλά στην «Πρωινή»

«Η αγάπη, είναι ο

Πριν καλά – καλά προλάβει να γνωρίσει τη μπέρα της, εκείνη έφυγε για ένα ταξίδι χωρίς γυρισμό... Έτσι, στην προσπάθεια την νίωσε τη μπρική αγάπη, την τρυφερότητα και την ασφάλεια που τόσο πολύ της έλειπε, έκλεινε τα μάτια και έφτανε με τη φαντασία της μια ολοζήναντα μπρέα, που της χαρογελούσε, την αγκάλιαζε σφιχτά και της έφτανε πηγαντές πατάτες που τόσο πολύ λάτρευε. Η πολυβραβευμένη και αγαπητή συγγραφέας μικρών και μεγάλων, Ρένα Ρώσου Ζαΐρη, μιλά σήμερα στην ΠΡΩΙΝΗ, με αφορμή την παρουσία του νέου της συγκλονιστικού μυθιστορήματος «Δίδυμα Φεγγάρια» που θα γίνει την Παρασκευή στις 8 το βράδυ στο βιβλιοπωλείο ΚΟΡΚΟΛΗ στον Πύργο. Μια συνέντευξη απολαυστική στην οποία μας μιλά για τη ζωή της, την απόφαση της να γίνει συγγραφέας αλλά και τα δεκάδες βιβλία που έχει γράψει για μικρούς και μεγάλους.

Συνέντευξη

Έκκλιτη Κότσιθέρου (kkloverou@yahoo.gr)

| μιλήστε μας πώλη για το νέο σας απότιτρη μας βιβλίο «...
όνεμα μέσα στο μυαλό μου μια αληθινή η ίδια με αυγκλόνισε. Την ιστορία της ζωής συνακούσα κανενίθικε και μεγάλωσε στην ίδια. Μου τη διηγήθηκε η μπέρα της ίδιας. Η γιαγιά την είχε γνωρίσει στην ηλικία εκείνη τη γυναίκα, όταν η προσφυγά πησε εκεί τη βήματά της. Έγιναν καρδιακές άρξισσαν να κεντώνει παρέα τα διειρά τους. Ή μου, μου εκμυστηρεύτηκε τα πάντα για την φίλη της, μου μιλήσει ακόμα και για το ο τραγικό της ήδησ. Μου είπε πώς αγάπησε ένα πατικάρι, πώς έμεινε έγκυος, πώς το διδύμα. Διδύμα κοριτσάκι. Άμεσας μετά να δώμας, αναγκάστηκε να πουλήσει το ένα ήδη...
χριβώς γεννήθηκαν τα «Δίδυμα Φεγγάρια». Αι ο πρώτη φορά που καταπίνωμαι με

ακόμα.

Είναι υπέροχο, πολύτιμο, συναρπαστικό για μένα να γράφω και για μητρά και για μεγάλα παιδιά!

Από πού αντέτες έμπνευση; Οι ιστορίες κας και οι πραταγανιστές σανάν έχουν στοικεία του εαυτού κας και της προσωπικότητας κας;

«Δεν υπάρχει μυθιστόρημα που έχω γράψει που να μην περιέχει κομμάτια της ζωής μου, λόγια ανθρώπων που αγαπώ, πρέσεις κι ακούματα που πίστευα πως έχω ξεκάσει στο διάβατο της ζωής. Κι όλα αυτά μαζί σανακατεμένα με τη φανασία κι όλα αυτά μαζί ένα με μένα. Δεν μπορώ να γράψω κωρίς πιάσω, με όπια τη σημεία της θέξην. Γιατί τότε δεν θα νίωσε τίποτα ο αναγνώστης.

Ξεκειπίζουν τα μυθιστορήματά μου από κομμάτια του εαυτού μου, αναμνήσεις καρούμενες και πονημένες, στοικεία της προσωπικότητά μου, της ίδιας της ζωή μου ακόμα.

Πίστευα πάντα πως η αγάπη είναι ό,τι πιο σημαντικό υπάρχει σε αυτόν τον κόσμο. Μέχρι που μια αναγνώστρια, με ράπτης αν η αληθινεία είναι πιο σημαντική. Γιατί αν δεν υπάρχει αληθινεία, πάντα είναι δυνατόν να υπάρχει αγάπη. Και με προβλημάτισε. Υπάρχει άραγε αγάπη κωρίς αληθεία; σκέφτηκα και ξεκίνησα το ταξίδι της ανακαλύψης πιάνοντας

αφικτά από το χέρι τον Δημήτρη, έναν από τους ήρωες του βιβλίου, «Άγαπώ θα πει κάνομαι», για να κειριστούμε μαζί την αληθεία και το ψέμα. Έτσι γεννήθηκε το «Κόδικινα Κοράλλι». Η μια από τις πρωτεύουσα της Μελίνα, ζει τη δική μου τη ζωή, ως τα πέντε της χρόνια. Γιατί και μένα με πόνεον τα ψέματα που επιώθηκαν για χάρη μου.

Η οικονομική κρίση που βιάζουμε, πιστεύετε ότι έχει επηρέασε τους αναγνώστες;

«Ετοι με αιτίαν και πριν από την κρίση διάβαζε μόνο το 8% του ελληνικού πλαστού. Σύμφωνα με τα επίσημα στοικεία. Και ναι, φυσικά η οικονομική κρίση έχει επηρέασε το αναγνωστικό κοινό. Τώρα αγοράζει ένας αναγνώστης ένα βιβλίο και το διαβάζουν τρεις, τέσσερις, μπορεί και περισσότεροι. Η κρίση, μας βοήθησε να

μόνος δρόμος στη ζωή»

επιστρέψουμε στις αξεις, να μάθουμε να μοιραζόμαστε, να έρθουμε πιο κοντά στους άλλους. Μας έβρει ήμας πιο κοντά και στο βίβλιό, έστω και στο δανεικό, για να φέρουμε να βρούμε σπουνθήσεις, παρηγοριά, ανακούφιση».

Ξεκωρίζεται κάποιο από τα δημιουργήματα σας; Και σαν να, ξανάπτε κάποιο ήρωα περισσότερο; Πλούτο και γυναίκα;

«Ξεκωρίζεται το «Άγαπώ θα πει χάνομαι», γιατί ήταν

η πρώτη φορά που άφησα ελεύθερη την Ρένα των εντύπων να γίνει ένα με τη Ρένα των παιδιών. Οι εκείνην τη συγκίνηση διασκέπαζα. Μήτρα για την αγάπη, την αγάπη που είναι ο μόνος δρόμος στην οποία μας. Κι αυτή η αγάπη έγινε μπούμεραγκ και ξαναγύρισε σε μένα, μέσα από τον ενθουσιασμό των αναγνωστών.

Όμως στ' απλήθεια πιστεύω πως ένα από τα δυσκολότερα μυθιστορήματα που έχω γράψει ως σήμερο είναι τα «Δίδυμα Φεγγάρια». Γιατί έπερπε

να «μιλήσω» για την αληθινή ιστορία μιας γυναίκας. Μιας γυναίκας που έκανε το μωράριό τήδος να πουλήσει το ένα της παιδί. Είναι τόσες οι ίντριγκες, τόσες ποιλήσεις οι ανατροπές μέσα σε αυτό το μυθιστόρημα. Όσο και να τρέχουν για να ξεφύγουν όμως οι προσες μέσα στα «Δίδυμα Φεγγάρια» κάποτε συναντώνουν. Όσα ψέματα κι αν επιωθούν, όσα πλάθονται κι αν γίνουν στην πορεία της καϊδιάς, κάποιας η αλήθεια λήμψει. Κι εδώ η αλήθεια είναι οινοι οδυσσώπητη. Είναι τρομαχική. Ενώνει τα δύο κορίτσια. Ενώνει τις ζωές τους. Με έναν τρόπο ανατριχιαστικό. Με έναν τρόπο ανάτριχο της ίδιας της, της φωνασίας.

Τη διάτρηψη την Αληκή, την πρώιμη μου στα «Δίδυμα Φεγγάρια». Λάτρευα τη μάνα. Για το ψυχικό της ζένον. Ηταν απίστευτες οι χαρές της, ήταν απίστευτες οι λύπεις της...

Στ' απλήθεια, δεν τις χωράει ανθρώπου vous».

Ποιο ήταν το πρώτο βιβλίο που γράψατε και σε υπόρκεια κάποιο αφορμή για να ξεκινήσετε την συγγραφή;

«Τεντόνθικα στην Αθήνα, ανάμεσα σε βιβλία, γιατί ο πατέρας μου, ο Νικόλαος Ρώσσος, είχε εκδότικο οίκο, οι ειδοδοτές Ρώσσον. Μεγάλωσα, μυρίζοντας το χαρτί των βιβλίων, αυτή τη μανδική μυρωδιά της αρχικής μαγικού ταξιδιού στην χώρα της φωνασίας. Άποτε ωραία ήταν να τρέφω απεριόριστο σεβασμό για τον παππού μου, τον Ιωάννη Ρώσσο, που δε γνώρισε ποτέ, γιατί είχε πεθάνει χρόνια πριν. Το όνομά του ήμας και το συγγραφικό του έργο, όπως το «Λεξικό Αναμμάτων Ρήματων», ήταν γνωστό στους φιλολογικούς κύκλους. Ήξερα πως κουβαλάδουσα ένα όνομα σπανιτικό στους εκδοτικούς χώρους, πως πρέπει να φανώ συντάξιά του. Όσο και αν ήθελα να το ξεχάσω, οι φιλόλογοι στο σκοτεινό δε με άφηναν.

Από ποτύ μικρούλια διάβαζα ποτύ. Κάθε τι που έπεφτε στα κέρια μου. Από Μίκη Μάους μέχρι Πηνελόπη Δέλτα. Ο πατέρας μου πίστευε πως η ψήλη δεν αξίζει χωρίς να αναίγει καθημερινά το βιβλίο του παραδύρου, το βιβλίο. Έκαν διαβάσει τόσα παραμύθια. Αμέρτια. Έκαν να δημιουργούνται βιβλία από την αρχή ως το τέλος, γιατί ο πατέρας μου εκτίθει από τον εκδοτικό οίκο διαπορώνε και γραφικές τέχνες. Γενικά θα πρέπει να πω ότι γεννήθηκα μέσα στα βιβλία και συνεχίζω να περπατώ ανάμεσά τους.

Στην απόφασή μου να γίνω συγγραφέας με επιρρέας και το γεγονός πως πριν καθά καθά προτίθεμαι να γνωρίσω τη μαμά μου, εκείνη έρψη για ένα ταξίδι χωρίς γυρισμό... Θέλοντας να γιώσω τη μητρική αγάπη, την τρυφερότητα και την ασφάλεια, που τόσο ποτύ μου έλεπε, έκλεψε τα μάτια κι έφτιαχνα με τη φαντασία μου μια οιλοζάντανη μπτέρα, να μου χαμογελάει, να με αγκαλιάζει αφικτά και να μου φιλάκνει τις τηγανιές

Η συγγραφέας Ρένα Ρώσση - Ζαΐρη, μιλά στην «Πρωινή»

«Η αγάπη, είναι ο μόνος δρόμος στη ζωή»

Δεκαεπτέτα τούτο τον μόλις, έγινα για πρώτη φορά μητέρα, για να βιώσω και πάλι την παιδική παιδιά, αυτή τη φορά όπως ακριβώς την ονειρεύομένη, μέσα απ' το δικό μου παιδί. Ήταν να ιδιαίτερη συγχρόνως με την ανάγκη που με άθικτε να πουλήσω παράλληλα ψηφιαγωγή. Μέχρι που τα συναισθήματα άρχισαν να «ξεκειτζουν» από μέσα μου, βρίσκοντας τελικά διέξοδο στο χαρτί και τις πλέξεις...

Η συγγραφή, δεν αποτελείστε, σύντομα αποτελεί για μένα μια επαγγελματική επιλογή, αλλά μια βαθιά ανάγκη έκφρασης του εσωτερικού μου κόσμου.

Το πρώτο παιδικό μου βιβλίο είχε τίτλο «Δέκα μικρές θαλασσινές σταγόνες».

Βγήκε στην αγορά, αγαπήθηκε, βραβεύτηκε! Κι από τότε δε σταμάτησα να γράφω παιδικά βιβλία. Το πρώτο μου βιβλίο για εντήλικες κυκλοφορία το 2005 με τίτλο «Ο τελευταίος χορός της Σατήνας». Επανακυλοφόρτισε μάλιστα αναθεωρημένο και φέτος τον Ιανουάριο, από τις εκδόσεις στις οποίες πιο ανήκω, στις εκδόσεις Ψυχογιός.

Θα θέλατε να δείτε κάποια από τα μυθιστορήματα σας ή τα παιδικά σας βιβλία, στο θέατρο ή στην τηλεόραση; «Φυσικό. Είναι το όνειρό μου. Έχουν αναφέρει πολλήτες φορές, δημοσιογράφοι που ασκούνται με το βιβλίο, αλλά και αναγνώστες μου, πως γράφω κινηματογραφικά. Ιδιαίτερα για

τα «Δίδυμα Φεγγάρια» που είναι πιπλαμπιρουσιένο με τις ανατονές και τις αλπιθετικές της ίδιες της ζωής, όπου πώς, σκέδων σε κάθε εκδήλωση, μου ήλεν πόσο πολύ θα ήθελαν να το δουν να ωντανεύει στη μεγάλη σύνθηση. Τους ευχαριστά και περιμένω, γιατί ποτέ δεν πεθαίνουν την άνειρα. Περιμένω να το διοιδάσει κάποιος οικνοδέτης, να το κοψει την ανάσα, να τον ενθουσιάσει, να τον εμπνεύσει...»

Ποιο είναι το αγαπημένο σας βιβλίο-εκτάς από τα δικά σας;

«Ωρια μά όλα τα βιβλία του Nikou Καζαντζάκη. Λατρεύω κάθε πράσσον του, κάθε πλέξη του».

Δεδομένου ότι έχετε συγγράψει περισσότερα από 160 παιδικά βιβλία, η θα συμβαύειστε τους γονείς ότι στα παιδιά τους, να αγαπήσουν τα βιβλία;

«Το μικρό παιδί μαθαίνει να αγαπάει το βιβλίο μέσω της οικογένειάς του και μέσω των σχολείου του. Πόσο θα ήθελα να διδόσουν οι γονείς στα παιδιά τους να έχουν καθημερινά στην αγκαλιά τους ένα βιβλίο. Πόσο θα ήθελα να καταλάβουν πόσο σημαντική είναι η παιδική λογοτεχνία! Η συμβολή της στην ανάπτυξη του παιδιού είναι πολύτιμη. Αποτελεί το αντίδοτο στην ψυχολογική πίεση της εποχής μας, είναι απαραίτητη για τη διανοητική ισορροπία του παιδιού. Αναπύσσει

πνευματικά και συναισθητικά το παιδί, το βοηθάει να πάρει σωστή στάση στην ηλικία της. Το γνωρίζει την ίδια τη ψωνή από την πηγή, δέκα πολύτιμα μα λεπτά, για να διαβάσουν ένα βιβλίο στο παιδί τους, λίγο πριν κοιμηθεί. Το βιβλίο προσφέρει στο παιδί χαρά, το φέρνει σε συναπαντή επαφή με τον ίδιο το γονέα του. Το παιδί δύναται να αναπτύξει την κρίση του, να κατταίρησε οισθητικά, να μάθει να αγαπάει ότι καλό, ωραίο και αληθινό.

Όπου πώλω κι όπου σταθύω προσπαθώ να πείσω τους γονείς να αφιερώνουν δέκα λεπτά την πηγέα, δέκα πολύτιμα μα λεπτά, για να διαβάσουν ένα βιβλίο στο παιδί τους, λίγο πριν κοιμηθεί. Το βιβλίο προσφέρει στο παιδί χαρά, το φέρνει σε συναπαντή επαφή με τον ίδιο το γονέα του. Το παιδί δύναται να αναπτύξει κι αν δει τον δάσκαλο να «δουσπεύει» το βιβλίο στην τάξη, αν δεν δει τους γονείς να διαβάζουν, πώλει θα μάθει κι αυτό; Πρέπει να υπάρξουν οργανωμένες βιβλιοθήκες σε κάθε σχολείο, σε κάθε γειτονικό πρέπει να κατταίρησε συναγωνιστική συμπεριφορά σε κάθι τάξην, για να μπορέσουμε ν δημιουργήσουμε σωστού σαναγγάντες που σέβονται κι αγαπούν το βιβλίο, που το θεωρούν πιατό του φίτο. Κάθε φορά που γεννιέται ένα καινούργιος αναγνώστης στην χώρα μας πρέπει όλοι να νιώθουμε περί φανοί».